เขียนโดย ภาษาสยาม
วันอังคารที่ 16 กันยายน 2008 เวลา 17:28 น. - แก้ไขล่าสุด วันเสาร์ที่ 09 พฤษภาคม 2009 เวลา 16:32 น.

อินทรวิเชียรฉันท์๑๑

หมายถึง เพชรของพระอินทร์ ซึ่งมีแสงสวยงามระยิบระยับ เป็นฉันท์ที่ไพเราะรองจากวสันตดิลกฉันท์

สำหรับแต่งเรื่องโน้มน้าวจิตใจให้หวั่นไหว บังเกิดความเอ็นดู สงสาร เศร้าสลด หรือบรรยายความ

คณะและพยางค์

บทหนึ่งมี ๒ บาท ๔ วรรค วรรคที่ ๑ มี ๕ คำ

วรรคที่ ๒ มี ๖ คำ วรรคที่ ๓ มี ๕ คำ วรรคที่ ๔ มี ๖ คำ

หนึ่งบทมี ๒๒ คำ

สัมผัส มีสัมผัสในบท ๒ แห่ง คือ

๑. คำสุดท้ายของวรรคที่ ๑ สัมผัสกับคำที่ ๓ ของวรรคที่ ๒

เขียนโดย ภาษาสยาม
วันอังคารที่ 16 กันยายน 2008 เวลา 17:28 น. - แก้ไขล่าสุด วันเสาร์ที่ 09 พฤษภาคม 2009 เวลา 16:32 น.

๒. คำสุดท้ายของวรรคที่ ๒ สัมผัสกับคำสุดท้ายของวรรคที่ ๓

สัมผัสระหว่างบท คือคำสุดท้ายของบท สัมผัสกับคำสุดท้ายของวรรคที่ ๒ ในบทต่อไป

คำครุลหุ บทหนึ่งมีคำครุ ๑๔ คำ คำลหุ ๘ คำ

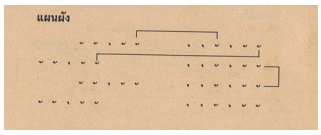
วรรคที่ ๑ และวรรคที่ ๓ มีคำครุ ๔ คำ คำลหุ ๑ คำ คำที่ ๑ ๒ ๔ ๕

เป็นคำครุ คำที่ ๓ เป็นคำลหุ

วรรคที่ ๒ และวรรคที่ ๔ มีคำครุ ๓ คำ คำลหุ ๓ คำ คำที่ ๑ ๒ ๔

เป็นคำลหุ คำที่ ๓ ๕ ๖ เป็นคำครุ

แผนผัง

ตัวอย่าง

เขียนโดย ภาษาสยาม
วันอังคารที่ 16 กันยายน 2008 เวลา 17:28 น. - แก้ไขล่าสุด วันเสาร์ที่ 09 พฤษภาคม 2009 เวลา 16:32 น.

โขดเขินศิรขรเขา ณ ลำเนาพนาลัย

สูงลิ่วละลานนั - ยนพ้นประมาณหมาย

ยอดมัวสลัวเมฆ รุจิเรขเรียงราย

เลื่อมเลื่อมศิลาลาย ก็สลับระยับสี

อิลราชคำฉันท์ พระยาศรีสุนทรโวหาร (ผัน)

ที่มา หนังสือการแต่งคำประพันธ์ ประยอม ซองทอง